

Väited ja peamised argumendid

1. Esimeses väites heidab apellant ette tema menetlusõiguste rikkumist. Eeskätt väidab ta, et Üldkohus ei käsitlenud kordagi – kohtuistungil Üldkohtule esitatud – hageja põhilist etteheidet, et komisjon ei kontrollinud Saksamaa poolt talle esitatud põhjendamatute raskuste juhtumeid individuaalselt.
2. Teises väites heidab apellant ette, et Üldkohus lähtus vääralt eeldusest, et ühenduse heitkogustega kauplemise süsteem välistab algusest saati individuaalsete põhjendatud raskuste juhtumite arvessevõtmise. Sellega rikub vaidlustatud otsus direktiivi 2003/87/EÜ artikli 11 lõiget 3 ja artiklit 10a ning komisjoni otsust 2011/278.
3. Kolmandas väites väidab apellant, et Üldkohus on jätnud tähelepanuta komisjoni kohustuse anda põhiõigustega kooskõlas olev tõlgendus ja rikkunud sellega Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „põhiõiguste harta”) artikli 51 lõiget 1.
4. Neljandas väites heidetakse ette menetlusvea tegemist, mis seisneb tõendite moonutamises, kuna Üldkohus ei kasuta oma analüüsis apellandi esitatud tõendeid põhjendatud raskuste juhtumite kohta.
5. Lõpetuseks rikub kohtuotsus põhiõiguste harta artiklites 16 ja 17 koostoimes artikli 52 lõikega 1 sätestatud põhiõigusi. Selles loetakse komisjoni otsus vääralt põhiõigustega kooskõlas olevaks ja proportsionaalseks.

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. oktoobri 2003. aasta direktiiv 2003/87/EÜ, millega luuakse ühenduses kasvuhoonegaaside saastekvootidega kauplemise süsteem ja muudetakse nõukogu direktiivi 96/61/EÜ; ELT L 275, lk 32; ELT eriväljaanne 15/07, lk 631.

⁽²⁾ Komisjoni 5. septembri 2013. aasta otsus, milles käsitletakse riiklikke rakendusmeetmeid kasvuhoonegaaside lubatud heitkoguse ühikute tasuta eraldamiseks üleminekuperioodil kooskõlas Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2003/87/EÜ artikli 11 lõikega 3; ELT L 240, lk 27.

**Jean-Charles Marchiani 9. detsembril 2014 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kolmas koda)
10. oktoobri 2014. aasta otsuse peale kohtuasjas T-479/13: Marchiani versus parlament**

(Kohtuasi C-566/14 P)

(2015/C 034/20)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Apellant: Jean-Charles Marchiani (esindaja: advokaat C.-S. Marchiani)

Teine menetlusosaline: Euroopa Parlament

Apellandi nõuded

— tühistada Üldkohtu (kolmas koda) 10. oktoobri 2014. aasta otsus kohtuasjas Jean-Charles Marchiani vs. Euroopa Parlament, T-479/13.

Väited ja peamised argumendid

Oma kaebuse toetuseks esitab apellant viis väidet.

Esimene väide, et Üldkohus rikkus õigusnormi, keeldudes parlamendiliikmete põhimääruse rakendusmeetmete sätteid tema suhtes kohaldamast. Nimelt võeti 4. juuli 2013. aasta otsus vastu õigusvastase menetluse tulemusel, sest see on vastuolus Euroopa Parlamendi büroo 19. mai ja 9. juuli 2008. aasta otsusega, millega kehtestati Euroopa Parlamendi liikmete põhimääruse rakendusmeetmed. Lisaks võeti see otsus laiemas mõttes vastu võistlevuse ja kaitseõiguste austamise põhimõtet rikkudes.

Teine väide, et Üldkohus rikkus õigusnormi ja esitas vastukäivaid põhjendusi, viidates vaidlusaluse 4. juuli 2013. aasta otsuse põhistamiseks kulude hüvitamise ja toetuste maksmise eeskirjale. Ühelt poolt lähtus 4. juuli 2013. aasta otsus kulude hüvitamise ja toetuste maksmise eeskirja väärast kohaldamisest, mis 2009. aastal kehtetuks tunnistati. Teiselt poolt Üldkohus, kes esialgu tugines nimetatud kulude hüvitamise ja toetuste maksmise eeskirjale, loobus seejärel tutvustamisel igasugustest viidetest sellele, võttes õiguslikuks aluseks üksnes 2012. aastal avaldatud Euroopa Liidu finantsmääruse.

Kolmas väide, et Üldkohtus rikkus õigusnormi, pannes apellandile kogu tõendamiskoormise.

Neljas väide, et Üldkohus toetas erapooletuse põhimõtte rasket rikkumist, põhimõtte, mis kehtib kõikidele Euroopa Liidu ametiasutustele nende ülesannete täitmisel. Nimelt ei võtnud Üldkohus üldse arvesse vaidlusaluse otsuse autori, Euroopa parlamendi sekretäri poolt varem ellu viidud poliitilisi tööülesandeid.

Viimane väide, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kiites heaks, et 4. juuli 2013. aasta otsusega kehtestatakse summad, mille tagasinõudmine oli igal juhul juba aegunud. Apellant leiab seega, et Üldkohtu poolt aegumiseeskirjade eiramine tõi kaasa ühenduse õigusaktide tagasiulatava jõu puudumise põhimõtte, õiguskindluse põhimõtte ja mõistliku tähtaja põhimõtte rikkumise.
